

Arrest

nr. 108 264 van 14 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 1 augustus 2013, aan verzoeksters ter kennis gebracht op 5 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 augustus 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Uiteenzetting van feiten

Verzoekster verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn.

Op 10 februari 2010 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 29 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 95.435 van 24 juli 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 23 augustus 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen bij beslissing van 29 augustus 2012.

Op 5 mei 2013 heeft verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend. Deze aanvraag werd op 14 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is nog hangende.

Op 1 augustus 2013 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Deze beslissing werd op 5 augustus 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Ontvankelijkheid

Verweerder meent dat verzoekster het rechtens vereiste belang ontbeert daar er *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid, alsook omdat er sprake is van een herhaald bevel.

De Raad betwist niet dat verweerder *in casu* kan stellen dat ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven wanneer wordt vastgesteld dat verzoekster valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Evenmin betwist de Raad dat er *in casu* sprake is van een herhaald bevel. Evenwel dient te worden aangestipt dat de Raad verweerder er al meermaals op gewezen heeft dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van de artikelen 3 EVRM.

De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster verwijst naar de situatie in Nepal in het algemeen en wegens haar persoonlijke problemen met de politie. Verzoekster stelt dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan dat waarop de asielinstanties zich baseren.

In casu blijkt dat verzoekster reeds een asielaanvraag heeft ingediend en dat haar reeds de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekster opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Verzoekster kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat het toepassingsveld van artikel 3 van het EVRM ruimer kan zijn dan de toepassing gemaakt bij een asielaanvraag, maar dan is het wel aan haar om te tonen welke andere elementen zij zou kunnen aanbrengen die een ruimere toepassing van artikel 3 van het EVRM verantwoorden. *In casu* blijft verzoekster in gebreke om zulks aan te tonen. De summiere elementen die zij in haar verzoekschrift aanbrengt zijn niets meer dan een zeer beknopte herhaling van haar asielmotieven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster ook nog een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om reden dat zij zal gescheiden worden van zijn partner, wijst de Raad er op dat zij zulks geenszins aantoonde. Haar partner en kind worden eveneens gerepatriëerd. Ook zij beschikken niet over een verblijfsrecht in België. Ter terechtzitting verklaart verweerder dat er geprobeerd zal worden om verzoekster samen met haar partner en kind te repatriëren. Zulks blijkt ook uit een stuk van het administratief dossier (verslag interview d.d. vrijdag 21.10.2011 - Nepalese delegatie). In dit stuk staat "*Moest de procedure van de vrouw negatief zijn, zal er gevraagd worden of betrokkene samen met vrouw en kind terug naar Nepal mag*".

In zoverre verzoekster voorhoudt dat haar partner naar Buthan zal worden teruggestuurd terwijl zij en het kind naar Nepal zullen worden teruggestuurd, blijkt zulks dus niet uit de stukken van het administratief dossier. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat er door de asielinstanties zeer sterke twijfels werden geuit omtrent de Buthaanse nationaliteit van haar partner en dat gesteld werd dat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde nationaliteit.

Verzoekster brengt ook geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat zij haar gezinsleven niet elders bv. in Nepal, zou kunnen verder zetten. Hierbij dient ook te worden aangestipt dat verzoekster en haar partner hun gezinsleven hebben uitgebouwd op een ogenblik dat hun verblijfssituatie precair was. Zij wisten van bij de aanvang dat zij geen verblijfstitel hadden en dat er ten allen tijde een einde kon worden gemaakt aan hun precair verblijf. In de huidige stand van het geding brengt verzoekster te weinig gegevens aan om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien er geen schending van een hogere rechtsnorm wordt aangetoond kan verweerder worden gevolgd in zijn exceptie.

Huidige vordering is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU